

Hetedik éve már, hogy a tokaji Németi Ferenc Városi Könyvtár munkatársai május hónapban újra és újra útra kelnek harmadik és negyedik osztályos gyerekekkel, egészen pontosan harminckettővel (akik négyfős csapatokba szerveződnek), hogy eljussanak a mesék csodálatos világába.

A legkülönbözőbb képzeletbeli mesejárműre felültünk már, utaztunk mesevonattal, repülővel, hajóval, hintóval, busszal, léghajóval, és ebben az évben tengeraltattjáróval. Egy hónap alatt négyszer indul különös útjára a mesejárgány, és mindig más-más állomás felé viszi kis utasait.

A hét év alatt jártunk a magyar és külföldi meseírók országaiban, megismertük egy-egy földrészt, egy-egy nép meséjét, de eljutottunk a Szeretethez, a Barátsághoz, a Boldogsághoz, sőt az Irigység országába is. Ebben az évben pedig az Állatok Birodalmát, a Csodás Lények Országát, a Vizek Világát, s végül az Embereket látogattuk meg. Persze mindezt mesék, történetek segítségével.

A mesejárműre csak az a csapat szállhat fel, amelyik megváltotta a mesejegyet, melynek segítségével megtudja, hova is utazik aznap délután.

Amikor beszállnak, az utazást vezető könyvtáros kéri a gyerekeket, hogy most erősen koncentráljanak arra, hogy valóban me-

sebuszon vagy léghajón ülnek. Egy-két percre hunyják le a szemüket, és képzeljék el, hogy pl. a levegőben vagy éppen a vízben vannak.

Mindezek után jön a közös dal eléneklése (vonatinduló, repülődal, hajódal stb.), majd a foglalkozást vezető könyvtáros megfújja a sípot, dudát, megrázza a csengőt, és a jármű „elindul”, „felszáll”, esetleg „lesüllyed”.

Az elindulás után jönnek a mesék, abban a témában vagy attól az írótól, ahová meghatároztuk az útirányt. A meséket elmondjuk, vagy jelenetszerűen előadjuk.

Két-három történet után a mesejármű megáll, leszáll vagy éppen kiköt, és akkor meglepetésként érkezik a mesekonyha tündére, aki mesés ételt-italt hoz a gyerekeknek. A hét év alatt annyi varázslatos ételt-italt kóstoltak meg a gyerekek, hogy nehéz lenne felsorolni. Nagy sikere volt az „élet vizének” a „darázs-nektárnak” s a „sárkányok italának”, akárcsak a „tengeri herkentyűnek”, a „tengeri kukacnak” s az „ördöggolyócskának”.

A kis pihenő után újra indul a mesejármű, s újabb két-három mese után a kb. egyórás utazást a mesedallal zárjuk.

Két utazás között sem unatkoznak a csapatok, hisz a Könyvtári Mesetündér parancsait kell teljesíteniük. A Mesetündér ugyanis a könyvtárban rejti el a levelét, amelyből a gyerekek megtudják, hogy milyen feladat vár rájuk. A csapatok nagy lelkesedéssel keresik meg a tündér elrejtett üzenetét, majd ugyanilyen aktivitással látnak neki a meg-

adott feladatoknak. Általában gyűjtőmunka, rajzkészítés, rejtvényfejtés, versírás vár a gyerekekre, amiért pontokat kapnak, s ezek beszámítanak a vetélkedés végső eredményébe.

A négyhetes mesés utazást ugyanis vetélkedővel zárjuk. Itt adnak számot a gyerekek a hallott mesékről, s fő attrakcióként minden csapatnak elő kell adnia egy mesejelenetet is. Eddigi tapasztalatom alapján azt mondhatom, hogy nagy-nagy örömmel készülnek a gyerekek a versenyre. Igazán lelkesen tanulják meg a kis mesejeleneteket, amihez minden segítséget megkapnak a könyvtárosoktól.

A többfordulós vetélkedő nagy meglepetése, hogy az egyes feladatokat más-más tündér (gimnáziumi könyvtártag) hozza a csapatoknak, közben furulyaszó és az emeletről leszálló szappanbuborékok jelzik, hogy itt ismét „csodák történnek”.

A legtöbb pontot szerzett csapat jutalma a *mesetorta*, de a többi résztvevő sem megy el apró ajándék nélkül.

A vetélkedő okozta izgalmakat végül a „Terülj-terülj asztalkám” vezet le, amikor is vidám falatozásra invitálja a Mesekönyha Tündér a gyerekeket.

A sok év alatt kedves emlékek gyűltek össze arról, hogy a gyerekek mennyire képesek átélni az eseményeket. Egyszer például éppen a mesehajón utaztunk, amikor egy kisfiú elkésett. A többiek kiabálták neki: most már csak úgy tudsz beszállni, ha beúszol. Az utazások végén, ha elfelejtettem megfújni a dudát, ami a megérkezést jelenti, rögtön szóltak, hogy még nem szállhatunk ki, mert nem tetszett dudálni. Ugyanígy a Könyvtári Mesetündér is mozgatja a gyerekek fantáziáját, és végig kérdezzetik: de hát hogy rejti el a leveleit és ki az?

Ma is emlegeti az egyik kolléganőm, hogy amikor a Hókirálynőt olvasta és éppen

annál a mondatnál járt, hogy „és akkor kisütött a nap” – a gyerekek felnéztek az ablakra, és szájátva mondták: tényleg!

Elvileg egy gyerek kétszer vehet részt a programjainkon, harmadik vagy negyedik osztályos korában. Maradandó élményt okoz számukra, mert ezt követően is jönnek és sajnálkoznak, hogy ötödikben miért nincs ilyen, vagy jelentkeznek, hogy szívesen segítenek bármiben, csak szóljunk.

Persze mint minden játékban, versenyben itt is van csalódás, ha nem annyi pont gyűlt össze vagy éppen nem sikerül a versenyt megnyerni, de idővel már csak a szép emlékek maradnak meg.

Mint már említettem ebben az évben mese tengeralattjárón „utaztak” a gyerekek. Az egy hónap alatt tizezhat mesét hallgattak meg, s nagy-nagy izgalommal készültek a végső megmérettetésre, a vetélkedőre, amelyre június 10-én délelőtt került sor. A feladatokat a Könyvtári Mesetündértől, a Vörös-tenger királynőjétől, az Óceán Tündéréjétől, a Csodás Lények Országának hercegnőjétől és az Állatok Birodalmának királynőjétől kapták. Volt keresztrejtvény, pároztatás, mesefelismerés és villámkérdések.

A nyolc csapat mindegyike egy-egy mesejelenetet adott elő. Jól szórakoztunk a Csirigán szomszédjain, Petykón és Matykón. Elérzékenyültünk a nagyravágyó feketerigón, és derültünk a spanyol állatmeséken.

A mellékelt csoportkép is mutatja a vetélkedő és az elmúlt hetek varázslatos, kellemes hangulatát.

A lelkes hét év számomra azt bizonyítja, hogy digitalizált világunkban is szükség van élő mesére, játékra, közvetlen gyermekkönyvtáros kapcsolatra. Az egy hónap alatt nemcsak a gyerekek varázsolódnak el és kerülnek egy más dimenzióba a mesék hatására, hanem mi, könyvtárosok is. Egy kollektív élmény részeseként újra gyermekké válhatunk, s megtörténik a csoda, ami az Ezeregyéjszaka meséjében Sahriár királlyal Seherezádé meséje nyomán megtörtént: hosszú éjszakák álmatlansága után álomra tudta hajtani a fejét, „a mese ugyanis megkönnyebbíti a szívet, s oly porhanyóvá teszi az ember lelkét, hogy az álom magvai könnyen kicsíráznak benne”. ■